

Rána hřeb zlatý

Ty letadlo, já letadlo.

A vida,
z prken otloukaných katapultovanými piloty
vylézá zlatý hřeb rána. Úplný nesmysl.
Při zalidňování bytů jinde by překážel,
pro nás je větší úlevou než orgasmus,
než napuštěná vana,

je totiž věrnější než zrcadlo samo,
zásobou pravdy ve skladišti lží,
je ze všech příkoří a výher
umotanou karikaturou nás obou
a takového jointa já nikdy nezkusil. Ty ano?

Mohlo to být ráno jako jiné,
mohli jsme si v lásce vybírat
ze všech konfekčních stříhů,
já provinile všel bych nad postelí
beránky vykoupané v lihu
a ty s jednou rukou před mými ústy (pro jistotu),
druhou zvládla bys slunci přimalovat
lichotivou krásy pihu, šeptajíc:

Vymrazíš nás?
Prosím, dej najevo, že ne –

Slunce neví. Visí před okny bytu,
před tuctovou formou dva plus jedna,
do níž vylít se byl by výsměch sousedům,
kteří v sedmdesáti umí jeden druhého
pohládit za nic.

Schovává se na rubu, Věro!
Věřím, že stín studený je pouhý líc!
Pojď, něco ukřižujeme,
kladiva připravena máme na spáncích.